

GUSTUL AMAR AL INGRATITUDINII

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Vineri, 02 Noiembrie 2018 21:27

„Judecata unui slugarnic, a unui om vândut, fie că e trunchiată și îngustă, fie că e pătată de obrăznicie și de ingratitude.” – Michel de Montaigne

Ingratitudinea este purtarea omului ingrat, orgolios, de a nu fi recunoscător pentru ceea ce i s-a dat și a se comporta depășind limitele atribuțiilor sale. Unii definesc ingratitudea drept trădare a omenirii, sau miopie a sufletului. Dacă se ivește o dispută, o luptă, individul în loc de a se purta omenește, demn, el se înjosește adoptând o atitudine ingrată. De multe ori starea de ingratitude este determinată de slugărnicia față de o persoană, când orgoliul ce zace în adâncul sufletului acelui individ iese la suprafață și vrând să-și demonstreze puterea și capacitatea dotării sale adoptă o atitudine ingrată față de alt/alți indivizi, neagreați de stăpânul căruia îi slujește.

Dostoievski spunea că „în fiecare om zace un călău...”, că omul din fire este un despot și de aceea se complace în a chinui pe alții, vrând să-și impună cu orice preț voința de putere. În romanul „Jucătorul”, trăirile pline de temeri și speranțe, acțiunile personajului care încearcă să învingă destinul la ruletă dar și escapada amoroasă a acestuia, fac din roman o poveste care dezvăluie cu meticulozitate profilul psihologic real al omului decăzut în mrejele viciilor. „Lepădăturile joacă chiar foarte murdar”, scrie un comentator al romanului.

La jocul de poker, relevantă este cacialmaua, inducerea în eroare a adversarului, căruia îi lași

GUSTUL AMAR AL INGRATITUDINII

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Vineri, 02 Noiembrie 2018 21:27

---

impresia că ai cărți mai bune decât ale lui. Este de fapt o înșelătorie care reușește omului versat, adică, conform dicționarului – celui care posedă cunoștințe solide și experiență în domeniul respectiv.

Este adevărat că trăim între oameni cu caractere și suflete diferite, între oameni demni și oameni ingrați, între oameni sensibili și insensibili, de mult timp și nu numai în zilele noastre, și oriunde, nu numai în țara noastră (cu înclinații diferite ale cântarului), dar acestor oameni ingrați nu ar trebui să li se ofere șansa de a conduce pe ceilalți. Biblia arată acest defect al unora, exemplificând ingratitudea (nerecunoștința, nemulțumirea) vânzătorului Iuda Iscarioteanul care, s-a tocmit să vândă pe Hristos pentru 30 de arginți (cf. Matei 26, 15).

În domeniul literaturii noastre să ne amintim de ingratitudea de care a avut parte marele nostru Ion Luca Caragiale (1852-1912), considerat ca fiind cel mai mare dramaturg român și unul dintre cei mai importanți scriitori români. Un moment trist care a întunecat viața marelui dramaturg a fost cel în care a trebuit să-și apere reputația de creator original în procesul intentat lui Constantin Al. Ionescu-Caion, prim redactor la „Revista Literară”. Acesta gelos fiind pe reputația lui Caragiale, și-a pus în cap să-l defăimeze printr-o acuzație de plagiat, spunând că drama „Năpasta” a fost plagiată după o dramă a unui autor ungar, intitulată „Nenorocul” care ar fi fost tradusă în românește. Mai mult, susținea că doar titlul piesei este schimbat, restul fiind „pe de-a-ntregul furat”. Mai târziu când se demonstrează că totul a fost o minciună (la prima înfățișare a procesului), ingraturul afirmă cu tupeu că ar fi fost copiată după o dramă a lui Leon Tolstoi, numită „Puterea întunecimii”. Caragiale ofensat și enervat, văzând că nu se putea apăra singur de răutatea, invidia, ingratitudea de care avea parte, s-a adresat justiției. I-a scris prietenului său Barbu Delavrancea, renumit avocat la acea vreme, și i-a solicitat să-l apere în procesul de calomnie intentat lui Caion.

Până la urmă calomnia a fost dovedită, Caion a fost condamnat la pedeapsa cu închisoare corecțională și amendă. Inculpatul recunoscându-și întreaga ticăloșie, este achitat. De fapt dramaturgul nu dorea ca falsificatorul să fie pedepsit, ci pur doar să-i fie reparată onoarea și să fie dovedit adevărul. Dar, pentru a dovedi toată mârșăvenia lui Caraion au fost multe documente cercetate, totul a necesitat multă muncă și cheltuială din partea autorului. Aici se poate aminti proverbul: „Un om aruncă o piatră în baltă și zece se duc să o scoată”.

S-a făcut dreptate și adevărul a ieșit la lumină pentru că, din fericire, la acea vreme justiția română încă mai avea un cod al onoarei. Caragiale ducând o viață plină de lipsuri și nedreptăți, piesele de teatru nefiindu-i primite merituos, acuzat fiind de imoralitate, toate acestea au contribuit la decizia pe care Caragiale a luat-o de a se autoexila la Berlin.

Fiind și un bun psiholog, în nuvela „În vreme de război” Caragiale face o analiză psihologică a personajului principal care suferă o prăbușire interioară rapidă, de la obsesie la nebunie, provocată de lăcomia de îmbogățire. Derulând evenimentele, el descrie zbulciumul interior al personajului principal, obsesia care îl chinuiește. Aviz amatorilor!

În momentul actual, în țara noastră, iată că reprezentantul suprem al Justiției, „omnipotentul” Tudorel Toader, nu a dat dovadă de onoare, ci de vădită ingratitude, și aceasta când a simțit că i se trage preșul de sub picioare, când „Stăpânul nu mai este mulțumit de cum dl. Toader îi servește interesele”, a conchis redactorul șef al ziarului Adevărul, într-un recent interviu.

„Jucătorul” Tudorel Toader, utilizând dintr-un început o informație falsă, a încercat o cacealma – inducerea în eroare a adversarilor, a opiniei publice – , care nu i-a reușit. A amânat câteva zile prezentarea documentului, pentru a inocula oamenilor ideea că procurorul Augustin Lazăr l-a salvat pe dl. Iohannis, ca dumnealui să poată candida la președinție, iar dl. Iohannis drept recompensă l-a numit procuror general. O judecată viciată. Trec la spusele Sfântului Ioan Scărarul: „Ascultați-mă voi, toți controlorii cei răi ai altora: Cu ce judecați, cu aceea veți fi judecați...” (Mt.7.2). Câtă răutate și înjosire a folosit ministrul declarând: „Eu personal dacă eram ministru, nu-l primeam în competiția pentru desemnarea ca procuror general”.

Deocamdată ministrul de justiție mai este în funcție, deși normal ar fi trebuit, conform legii cred, dacă nu – al onoarei, să-și dea de îndată demisia din funcție. Mă întreb în ce scop a bulversat toată justiția din țara noastră? Fiindcă argumentele aduse nu stau în picioare. Efectul însă, al grupării din jurul președintelui partidului la putere și al ministrului justiției a fost: „Demonizare și distrugere”.

Culmea, ministrul afirmă că nu a fost niciodată în eroare. Este dovada, dacă încă mai era nevoie, a orgoliului nemăsurat al individului. Judecător al propriei sale victime, gestul ingrat s-a vrut a fi o răzbunare împotriva Procurorului General, dar și într-un fel și asupra Președintelui țării, considerând că dumnealui i-au rănit orgoliul personal. Fie că a fost din neatenție făcută confuzia asupra celui care a întocmit actul și a semnat – ceea ce ar denota lipsă de profesionalism – , fie că a fost o cacialma premeditată și nereușită, tot eroare gravă se numește. Dar ministrul a dat ultimul său verdict: „Lazăr trebuie să plece!”

Iată ce înseamnă să dai puteri discreționare unui om incapabil de a-și îndeplini corect funcția de

GUSTUL AMAR AL INGRATITUDINII

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Vineri, 02 Noiembrie 2018 21:27

---

ministru.